

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

Els escriptors qu

"Ara que es parla d'una substitució a les conselleries de Cultura i de Governació, també és parla d'una iniciativa de diversos lobbies de contribuents catalans per aconseguir que alguns escriptors rebin una beca de la Generalitat amb la condició de no escriure."

Els llibres que ens estalviarem.

Dilluns, 22. Ara que es parla d'una substitució a les conselleries de Cultura i de Governació, també és parla d'una iniciativa de diversos lobbies de contribuents catalans per aconseguir que alguns escriptors rebin una beca de la Generalitat amb la condició de no escriure. Faria falta saber si qui farà la llista sap escriure o no en sap, però d'entrada la idea d'una jubilació precoç d'un grapat d'escriptors entusiasma molts lectors estafats, estalvia despeses d'escriptor del mes, elimina la necessitat de subvencionar les edicions i, segons els ecologistes, salva molts d'arbres. És una concepció original que retira de circulació els llibres, però sense matar de gana els autors: afavoreix una selecció prèvia i passa un sedàs pel mercat. Coacció? Ben al contrari: qui volgués continuar escrivint podria renunciar a la beca, encara que —naturalment— qui escrivís no en tindria. El problema serà si una part dels escriptors que no tenen beca perquè convindria que escriguessin al final denunciïn la discriminació per mor que s'estimarien més de cobrar i no escriure. Després dels dilemes de la postmodernitat i d'Haití, "beca sí, beca no" pot ser una de les cruïlles morals de la dècada.

Dimarts, 23. Una biografia d'Audrey Hepburn tot just publicada conta que son pare era un propagandista nazi que va passar la Segona Guerra Mundial a les presons britàniques i que sa mare era una fidel seguidora del feixisme britànic d'Oswald Mosley. La família compta; però no enterrem els fills sota el taüt

Audrey Hepburn.

dels pares. De fet, Audrey Hepburn arriscà la vida quan passava propaganda aliada a l'Europa ocupada pels nazis. Per a qualsevol biògraf seria un error de no dir tot allò que sap dels pares del biografiat, però sense abusar d'una concepció predeterminada de la vida que vol contar. Un dels millors records dels anys que vaig ser corresponsal a Londres és la conferència de premsa d'Audrey Hepburn a l'Associació de Premsa Estrangera quan tornà de Somàlia, en nom de la UNICEF. Era tota una immensa i enigmàtica fragilitat posada al servei d'una desgràcia esfereïdora, amb la naturalitat teatral i subtil de Givenchy. *Guerra i pau*, *Història d'una monja*, *Esmorzar a Can Tiffany*, *Sabrina*: semblava com si tot pogués trencar-se, però una intensa energia nerviosa mantenia el vol d'àngel intacte, com si na Nataixa de bell nou entrés al saló, amb un nen de Somàlia als braços. Audrey Hepburn es va morir molt poc després de tornar de l'Àfrica.

Dimecres, 24. Al restaurant fresc i més aviat buit, la tertúlia tracta dels pactes andalusos i del 15% de l'IRPF. "El PP de Catalunya ho pot digerir, sigui com sigui, segurament perquè no pot trobar l'home providencial i també perquè les enquestes van bones; però no sé com ho pairà Iniciativa per Catalunya. Hi veig una pertorbació flagrant. D'una altra banda, a Izquierda Unida, encara no li ha arribat l'hora de beneficiar-se de la despulla del PSOE. En realitat, Felipe González encara farà les pròximes llistes i seran 'renovadores', ben addictes, el nucli capaç de pre-

e no haurien d'escriure

RAFA GIL

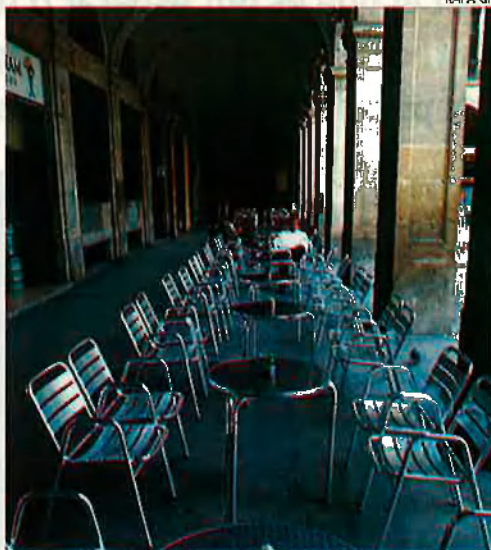
Manuel Chaves.

servar els vots propis de González mentre duri la travessia del desert, perdent el mínim de diputats guerristes per l'esquerra." Un contretulià que sempre s'ho menja tot amb samfaina diu, de forma una mica inopinada: "Mireu, el PSOE tingué la força a Andalusia i d'Andalusia li vindrà la perdició". Això potser volia dir que ja havíem arribat al moment del cafè, copa i puro. L'amant de la samfaina sol prendre una copeta gelada d'oruixo.

Dijous, 25. Gran solitud de Barcelona, a final d'agost, però de sobte algú posa música *reggae* i tot esdevé un infern, sense pal·liatius. No hi ha refugi possible contra l'estrèpit d'una música que traspasa les parets amb un bum-bum-bum que es fica al cap. Passen els cotxes amb les finestres tancades i el bum-bum de l'estèreo regalimant com un excés d'adrenalina i violència a punt de vessar.

Divendres, 26. A la seva gran reflexió sobre la fi de la democràcia, Jean-Marie Guéhenno diu que el final de l'edat de les llums i de l'ambició de rellevar per la política l'ordre de la raó no hauria de ser necessàriament una renúncia de la raó i un retorn a les passions obscures. Ara bé, si volem evitar aquest risc, hauríem de retrobar la saviesa —en el sentit estoic—; és a dir, preservar la independència d'esperit no sols contra la policia dels dictadors, sinó també contra l'empobriment de les consciències. Constato que Guéhenno coincideix amb moltes altres veus que reclamen un nou rigor moral de la intel·ligència perquè la

RAFA GIL

La buidor de Barcelona.

crisi de la política ens obliga a pensar amb tanta de responsabilitat com la que exigim als qui volen actuar. **Valentí Puig**